

במדינה

עסקים

כל-בו

למכות

באחד מימי השבוע שעבר החליט דוד גרשוני, להכין לאשתו הפתעה לארוחת-הערב. בשבוע מעבודתו בתעשייה-האוויר-רית, שם הוא מועסק כמכונאי, נכנס לסדר פרמרקט שפע חן שבכיכר דיזנגוף בתל-אביב וקנה גריל-עוף בשמונה לירות.

שחמ וטוב לב חזר גרשוני (55) הביתה ושלף את ההפתעה. ואכן ההלם היה מוחלט. סירחון איום עלה מן העוף והתפשט במטבח המשפחה. בדרך לפחית-הזבל קילל גרשוני את מזלו הביש ונשבע לחדול להבא מלהביא לאשתו הפתעות אורגאניות.

ימיים אחר-כך הזדמן האיש לסביבת ככר-דיזנגוף והחליט להסב את השומת ליבם של אנשי הסופרמרקט לריחו של העוף שקנה.

גרשוני לא התכוון לבקש פיצוי על הגני זק שנגרם לו. הוא רק פנה למחלקה בה נמכר לו העוף והסב את תשומת-לב הזבן לכך שהעוף שקנה לפני יומיים היה רקוב.

כריאה בחרר המנהל. תגובת הור בן: "אתה לא תגיד לי שהעוף שלנו רקוב." צעק והדף את גרשוני. "התאספו סביבי כמה מהעובדים." ממשיך גרשוני ומספר, "שניים תפסו אותי בנורעותי ור ארבעה אחרים החלו מכים אותי בכל חלי-קי גופי. לא הבנתי מה מתרחש בכלל. רק אחרי שהתערבו הקונים, שהיו במי-קום, השתחררתי."

גרשוני ביקש לדבר עם מנהל הסופר-מרקט. שני עובדים ליווהו לחדר. שם אמור היה המנהל לשכת. כשנגנס פנימה מיהרו הזבנים לנעול עליו את הדלת מבחוץ.

צעקותיו ודפיקותיו של הכלוא הועיקו למקום את המנהל והוא שיחרר את הקר-נה שהטיל דופי בריח העוף.

בחליפה קרועה ורועד מכעס יצא גר-שוני את הסופרמרקט ופנה מיד לעורך-דין. יחד ניסחו מכתב לאגודת הצרכנים בו נדרש ממנה פיצוי על הנוק שנגרם כתוצאה מקריעת החליפה ועל הצער והי-סבל שגרמו עובדי הסופרמרקט.

תשובת אגודת-הצרכנים למכתב לא נתי-קבלה עדיין. אך יש להניח, כי רישומו עליהם יהיה דל מאד. לאחר שלמדו אנשי הסופרמרקטים כי הכאת עיתונאים וניהוץ מצלמותיהם אינם מהווים כלל עבירה על החוק, הרי שניתן לנסות שיטות טיפול אלה גם בלקוחות סתם.

כזכור הותקפו לפני כחודש צלם וכתב העולם הזה בהיותם באותו סופרמרקט עצמו (שפנ-חן) במשימה עיתונאית (העו-רט הזה 1798). תלונה שהוגשה למיטרה על המקרה לא הביאה לכל תוצאות ביחס לעובדים שהואשמו בהכאת העיתונאים.

אופיינית לטיפול הניתן למקרים אלה היא תשובתו של מנהל רשות הצרכנות. אשר גיבס. על המכתב שנשלח לפני ימים מספר אמר: "לא שמעתי מילה על מכר-תב כזה. אני לא קיבלתי אותו."

* השם שונה.

סופרמרקט "שפעיחן" בדיזנגוף
מכוח לכל דיכפון

חיילות צה"ל

(המשך מעמוד 29)

מהבדל ביולוגי" אמרתי לה. "בשיחה עם הממונים הסברתי להם שפרט לשוני כי אכריהמין (תודה לאל על כך) אין כל הבדל במישרה הזאת בניי לבין הגברים. מה עוד שלא נקבע כל שימוש רשמי בי אברים האלה בשעות העבודה. שימוש שיסביר את ההבדל במשכורות." "מה דעתך על האשה הישראלית?" הוספתי.

גרמין גריר: "האשה הישראלית הייה כאלוהיה." ענתה. "נדמה לה שבגלל שיריר-תה הצבאי היא שווה לגבר. אבל הרי אפילו בצבא אין היא ממלאה תפקידים שווים אלה של החייל. עניין אחר זה נשים בצבא הקמבודי או האלכני. שם, יש שוויון."

הוא רצה תה,

היא — חבר

דוקטור ג'רמין גריר נשואה רשמית לפועל-אינטלקטואל אנגלי. אך אינה היה עימו. נישואיה ארכו פחות משבועיים. הסיבה לפירוד: "הוא רצה עקרת-בית ו-כוס תה בבוקר למיטה. אני רציתי חבר לחיים משותפים."

דיעותיה של ג'רמין אינן פופולריות ביר-תר בארצה. אוסטרליה. בכינוס שערכה השבוע, נזרקו, בצד קריאות העידוד, עגבניות רקובות על ג'רמין שנאמה בפני אולם מלא משה לפה.

לג'רמין האשה דעה קטלנית ביותר על התעשייה למימכר-מין מכל הסוגים. היא מתעבת את עיתוני-העשינים הגבריים ש-מתבססים על ניפוח שדיים לממדים פרי-טיים. היא יוצאת נגד פולחני קוסמטיקת המין המזוייפת, נוסח גילוח שיער בית-השחי, שימוש בדיאודורנט, הסרת שערות הרגליים. "כל אלה, היא אמרה, הם סממני הירודרות לעבר הלא-נורמלי, הלא-טבעי. מה רע בריח הגוף? למה עלינו להסוך ליצורים סטריליים בעלי ריחות ו-מראה של בית-חרושת?"

נאום מרגש זה לא הפריע לאשה שי-בדוקטור לונק ממושבה המונח על הריצ-פה, להסטיק את החיטוט בין בהונותיה הי-ערומים, בו עסקה כל זמן הראיון — ו-לונק לאמבטיה כדי להסתדר קצת. כל המיבצע הזה — בגלל כניסתו של הצלם,

"הביתה"

בעברית

כשחזרה, נשיית יותר, היתה בפיה הצהרה נוספת: "ההנחה שהאדם הוא יצור מונוגמיסטי, מתחנן פעם אחת לכל החיים, — היא שטות גמורה היום. אין גבר בעולם שיוכל לספק אותי גם מנטלית וגם מינית למשך כל חיי. כל רעיון התא-המשפחתי הוא היום אנטי-חברתי. משפחות נהרסות משום שהן כפויות להמשיך יחד. ליד הדלת, כשעמדתי להיפרד מן האשה המיוחזרת הזאת, היא הפגיעה אותי בצורה מדהימה. "אולי את מוכנה לשיר לי את השיר הביתה?" שאלה בתמימות מוחלטת. לנזיכה סימן השאלה הנדהם שהסתמן על פני הוסיפה: "השיר של שושנה דמארי, את בטח מכירה."

להפתעת חיי, התברר לי שגרמין גריר היא בתו של יהודי בן יהודי: "לסבתי קראו רוחלה וייס", סיפרה לי. היא עצי-מה אהבת ישראל, עוקבת אחרי המדינה מאז היווסדה.

את הביתה שרגו יחד, אני עם המילים, והיא מזוממת.

חיים

מאירופה
לאשה
שאיכפת לה

vionell

הספרי האינטימי המיוחד המשחרר
אותך מריחות ורגשות בלתי נעימים.
VIONELL מבית BAC, גדול
יצרני הדיאודורנטים המובחרים באירופה.

עולם הבכוש

תקים כפילים המשטרות העולם וישראל...
מאמיה... רצח בנ"ח...
בסיפור חיי המדהים והמרתק
של **אל קפונה**
הרצחת וגם ירשת? ועוד... ועוד
* להשיג בכל
הדוכנים

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי •
המערכת והמינהל: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 260134.
תאריך 136 • מען מברקי: עולמפרס • הדפוס החדש בע"מ.
ת"א רח' בן-אביגדור • הפצה: גד בע"מ • גלוסות: צינגורפיה
כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.